

V dobrém i zlém ..

Je půlka května, období, které mám ráda. Všechno kvete a zelená se, slunce dává tušit, že se léto neodvratně blíží. Sluneční paprsky lehce vklouzly do mého malého, ale útulného bytu a osvětlily snad každý kout. Ač je sobota, kupodivu nesloužím a tak bych si měla přispat, přesto vstanu. Musím stihnout nějaké domácí práce a odpoledne se trochu učit. Byt mi pořídili rodiče než odjeli do států, kde pracují na prestižní klinice jako chirurgové již řadu let. Každý rok jsem tam jezdila na prázdniny, poslední dobou jen tak na kratší dovolenou. Vystudovala jsem medicínu, mám již druhou atestaci, chybí mi poslední zkouška a cesta k udělení titulu doktorky filosofie je volná. Nenudila jsem se, do toho práce na chirurgii na jedné pražské klinice. Otcův kamarád je jejím přednostou a tak mně vzal pod svá křídla, znal mně totiž od narození, byl mi kmotrem. Žádná protekce, jen tvrdá práce, ale pan docent si pochvaluje, že mně k sobě na oddělení vzal. V pátek mi oznámil, že ředitelství povolilo placeného zástupce a v pondělí mně tím zástupcem jmenuje. Byla jsem trochu v šoku, jsou tu doktoři starší a déle sloužící, ale on si trvá na svém rozhodnutí. Je přísný, vynikající odborník a nikdo mu neodporuje, je vždy spravedlivý. Musíme si zvyknout na novou, mladou krev zdůvodnil mé povýšení na poradě a pani doktorka je na prahu získání dalšího titulu. Pracuje svědomitě, pečlivě, bez ohledu na čas, její odbornost je vysoká a má příkladný vztah k pacientům. Mně to bude dost zavazovat, protože naše oddělení patří mezi nejlepší široko daleko a tak to musí i zůstat.

Zvoní mi mobil. Pepa. Ahoj Hani, nezapomněla jsi, dnes má Karel tu oslavu profesury? Jé, na to jsem docela zapomněla. Pepo nejen že nenám čas, však víš, závěrečná zkouška se blíží, ale ani nemám

dárek. O ten nyní nejde, pošlu ho po tobě dodatečně, ale ten čas. Ty mně jistě u profesora omluvíš. No to ani omylem, to by mě Karel vynadal, že nedorazíš. Chce, abys tam byla. Co chceš naznačit tím tónem v hlase? Myslím, že nemusím naznačovat nic, že to domyslíš. A máš co dělat, v 16 hodin tě vyzvednu s Pavlou a jedeme. No tak dobrá, co mám s tebou dělat a kde to je? V penzionu Romantika. Pepa je můj dobrý kamarád, já mu před několika lety zachránila život a do dnešní doby se tak starám o jeho zdraví. Je právník a ekonom, pracuje ve firmě Karla, která se zabývá počítačovými programy a má pobočky po celé Evropě. Firma je hodně známá a dost dobrá. Jeho ženu Pavlu znám taky dlouho, je učitelka na střední škole, chytrá, pohodová, příjemná ženská. Dobrá, tak se pro mě zastavte. Ale nemám žádnou pozvánku na oslavu, já vím, s Karlem jste si na plese zapomněli vyměnit vizitky, neměl ji kam poslat a tak pověřil mně. Tvoji pozvánku mám u sebe. Dobrá. Seděla jsem a přemýšlela co dřív udělat, ještě ale musím pro nějaký dárek. Co asi darovat, no nějaká pěkná lahev whisky to jistí a k tomu bych si představovala kvalitní značkové pero. Vyrazila jsem směrem do centra města obstarat dárky. Vrátila jsem se po poledni, s dárky jsem byla spokojená. Moc se mi líbilo pero, které sice bylo drahé, ale cena odpovídala kvalitě. Do krabičky jsem napsala lísteček ..jen pro krásná slova...Dárky jsem zabalila a za mašli zastrčila růži. Chvíli jsem nad nimi zapřemýšlela, jak to bylo na plese, kde jsem Karla poprvé spatřila. Líbil se mi i já jemu, což bylo evidentní, několikrát jsme spolu tancovali, trochu si i povídali, ale u toho to vše skončilo. Ještě několikrát jsem si na něj vzpomněla, ale myslela jsem, že toto setkání bylo pouze hříčkou osudu. Mé myšlenky přerušil hlad a tak jsem něco rychle snědla, navíc nezbyl čas. Něco jsem poklidila, vyprala a na učení nezbyl čas. To je čára přes rozpočet, jak se říká, tak budu muset nastavit nějaký den.

Bylo 16 hodin a Pepa zvonil před domem. Kabelku, dárky a odjíždíme. V penzionu jsme byli do 15 minut, nebyl daleko. Měl

krásnou polohu a tím i krásný výhled na Prahu. U vchodu zkontrolovali pozvánky a pustili nás dovnitř. Byl tam raut tak pro 60 lidí, kteří byli pozváni. Každý měl své určené místo. U našeho stolu bylo 8 míst, sedm z nich jsem obsadila já, Pepa s Pavlou a další dva manželské páry, které pracovaly v Karlově firmě. Osmé místo bylo vyhrazeno pro Karla. Skoro nikoho jsem neznala, nicméně mi to nevadilo. Nejdříve mu popřejeme, pravil Pepa. Karle nastup prosím ke gratulacím a bude i líbačka. No to myslíš s tebou, to snad ne? Rozesmál se a my s ním. Počkám si na to nejkrásnější pohlaví. Všichni jsme mu popřáli, předali dárky. Já šla poslední. A nakonec to nejlepší, doktorka Hanka, špitnul mi do ucha, omlouvám se, že jsem pozvánku poslal po Pepovi. To nevadí pane profesore, já to přežiju a usmála jsem se zrovna jako on. Popřála jsem mu, políbili jsme se decentně na tvář. Bylo na něm vidět, že ho má přítomnost těší. Pak ještě přišli další gratulanti a chvíli trvalo, než Karel přisedl k našemu stolu. Všichni už měli nalito, pilo se kvalitní moravské víno, chlapi hlavně whisky, kterou ve firmě měli v oblibě. Začali hrát pomalejší písničky, Pavla vyzvala všechny přítomné ženy, abychom udělaly kolo a jedna po druhé provedla profesora v kole. Povedlo se to. Karel byl vyšší postavy, štíhlý, prošedivělé velmi krátce střižené vlasy, prošedivělý knírek a stříbrné brýle, tančil jako lev salonu. Bylo o něm známo, že ctil galantnost a slušné vystupování. Byl chytrý, měl několik titulů a ten nejvyšší - profesor byl důvodem dnešní oslavy. Uměl tři řeči a navíc byl velmi vtipný a sympatický. Nebyla s ním nuda, jak jsem později zjistila. Poslední jsem s ním tančila já. Lehce mně uchopil a pomalu jsme tančili uvnitř živého kruhu. Umíte velmi dobře tancovat Hanka. Tančíte po parketu jako pírkó ve větru, pravil. Vždyť v mládí jsem pár let tancovala závodně. Hráli pro něj píseň Láska prý. Pravou ruku, kterou mně držel, dal lehce na svoji hrud' spolu se svojí a občas ji pohladil. Několikrát se moje a jeho tvář jen tak mimochodem, nebo možná zcela záměrně, dotkly. Později se ukázalo, že to bylo zcela záměrně. Jednu chvíli jsme ze sebe nespustili na malou chvíli oči a oba jsme mysleli jistě na to samé. Naše těla byla velmi

blízko, cítila jsem, jak se mi lehce vzdouvá hrudník. Karlovi se nejen zrychlil jeho dech, ale pod mojí rukou jsem cítila, jak mu rychle bije srdce. Kdybychom tak byli úplně někde jinde bylo moje přání, ale rychle jsem se vrátila do reality, končila písnička a tím i nádherné snění. Líbila jsem se mu, to se dalo poznat, ale mně bylo 32 a on stál ve svých 48 letech pomalu na prahu padesátky. Já svobodná, on bezdětný vdovec. Žena umřela více jak před deseti roky, měl sice pár vztahů, jak mi později řekl, ale všechny adeptky na sňatek šly hlavně po penězích. Karel byl velkorysý, štědrý a tak se ho zlatokopky držely jak se říká jako veš košile, proto rozchody, zvláště ten poslední, byl dosti dramatický. Posledních několik let byl už sám. Neodpouštěl zradu v lásce, vypočítavost a chtěl mít svůj klid. Ještě několikrát jsem ten večer s Karlem tančila a situace se zase opakovala.

Karel si u stolu sedl vedle mě, nějak to Pepa zcela záměrně zinscenoval. Protože jsme si pořád vykali a mně už to bylo tak nějak trapné, nabídla jsem mu, ať mi tyká i když to zrovna nebylo podle etických pravidel. Usmál se, budu, ale s podmínkou, že i ty budeš tykat mně. Dobrá, připili jsme si na to a lehce se na tvář políbili. Ještě dlouho jsem cítila příjemnou vůni jeho luxusní kolínské. Moc jsme si ale nepopovídali, spíš jsme mluvili všichni u stolu mezi sebou. Pavla chtěla přijít se svoji kamarádkou na vyšetření. Pavlo ve čtvrtek mám noční tak dorazte. Já ji vyšetřím. Na oslavě se hodně tancovalo. I já jsem byla kupodivu v jednom kole. Pokud jsem tančila s někým jiným než Karlem všimla jsem si, že mně jedním okem neustále sleduje, zvláště pak, když jsem tancovala s jeho synovcem Janem to mně doslova sledoval ostřížím zrakem. Věděl dobře proč. Jan byl mladý, vysoký, tělo vypracované sportem, delší vlnité vlasy, medově hnědé oči. Hezoun, který mohl kandidovat na Muže roku.. Tančili jsme spolu několikrát a jen blázen by neviděl, že mně začal intenzivně balit. Snažil se mně dotýkat víc než mně bylo milo, různě hladit, pořád mi nějaké něžnosti šeptal a tak. Ne, že by mne to neinponovalo,

ale já ty hezouny nemusím. Taky bylo nevhodné ho stále odmítat při žádosti o tanec. Hlavně, pořád jsem myslela, i přes věkový rozdíl, na Karla. Později mi Karel svěřil, že byl dost smutný, když viděl, jak mně Jan od začátku intenzivně balí. Byl to totiž jeho styl získávání partnerek. Žádná neodolala, proto čekal, že mu neodolám ani já a on se tak navždy bude trápit myšlenkou, že se mu nikdy nenaplní touha, abychom mohli být spolu. Během večera jsme si s Janem vyměnili vizitky, prý pro případ, co kdybych bych byl zraněn, zdůrazil Jan. Jen jsem se pousmála, bylo to na mně velmi chabé a legrační zdůvodnění. Zeptal se mně, zda bych zítra neměla čas na procházku a nějaký drink. Ač jsem ještě neměla program, řekla jsem zcela záměrně, že program mám nabitý až dost. No tak příště, já se ozvu pravil a k tomuto tématu jsme se již během večera nevraceli. Jan prostě odmítl přestat o mně usilovat. Karel nějak pochopil, že nejsem nadšená z chování Jana a snažil se se mnou o trochu víc tancovat. V duchu jsem si přála, abych mohla celý večer tančit jen s Karlem, ale zdaleka to nešlo, nebylo by to vhodné. Přání protančit oslavu jen se mnou měl i Karel, jak mi později řekl. Ale zdržel se všeho, co by bylo proti etickým pravidlům. Když tančil Karel s nějakou jinou, v duchu jsem na ni žárlila, on se jí dotýká, mně ne, úsměvné, ale pořád jsem se toho nemohla zbavit. Navíc to bylo to tak silné, až mi to vhánělo slzy do očí, proto jsem se omluvila a odešla ven. Věděla jsem, že když jsem s Karlem je mi moc hezky, i na něm bylo poznat, že mu nejsem lhostejná, ale nějak se mi zdálo, že se to vše zase vzdaluje, ztrácí a tím se můj život i nadále bude odvíjet jen od kariéry, samoty domova a bez lásky. Žádná paráda, ale tak to asi osud chce. Neměla jsem na oslavu chodit. Zase budu několik dní smutná a to teď vůbec nepotřebuji. Musím mít čistou hlavu na učení.

Oslava se Karlovi vydařila a skončila nad ránem. Firemní řidiči měli na starost odvoz hostů. Karel mi zašeptal, nepospíchej, pojedeme spolu, odvezu tě domů. Ale já jsem domluvená s Pepou, přijela jsem s ním, tak i odjedu. Neboj, nebude se zlobit a mně by

jsi udělala radost ,řekl Karel a udělal na mně prosebné oči.Pepovi jsem tedy špitla, že mi Karel nabídl odvoz. Šibalsky se usmál.Já vím že se mu líbíš, chtěl by tě, je to ale jen na vás. Přál bych ti lásku a lásku Karlovu o to víc.Říkal mi důvěrně, že se do tebe hodně zamiloval už od plesu, ale bojí se, že to asi nebude oboustranné. Kdo ví, řekla jsem a víc jsem se o tom nechtěla bavit i když mně jeho slova v tak pozdní hodině doslova rozzářila. Asi okolo třetí hodiny ranní, tedy skoro za kuropění, jsme se i my s řidičen vydali na cestu ke mně domů. Celou cestu mně Karel držel za ruku a hladil, občas i políbil,byl to krásný pocit na závěr vydařené oslavy.Před dům jsme dorazili brzy, lehce mně políbil, já ho pohládila po tváři vystoupila a zamávala na rozloučenou. Ještě v autě mi zašeptal, zda mně může zítra zavolat. Ano, pokud mně ještě jednou políbíš a zavoláš až po obědě, protože budu spát jak zabitá. No to já taky, usmál se a políbil mně.

Doma jsem padla hned po sprše do postele a spala opravdu až do oběda.

Bylo asi kolem jedné když zvonil mobil. Karel. Ahoj, jak jsi se Hani vyspinkala? No, protože jsem spala sama ,tak nic moc. Rozesmála jsem ho.Jsem ale nějak vykojejená. Co by jsi řekla na nabídku jít do bazénu kde se vzpamatujeme a potom někam na večeri? To je dobrý nápad, tak tě vyzvednu asi za hodinu. Chci ti taky moc poděkovat za krásný dárek s úžasným textem. Zkusím napsat ta krásná slova jen pro tebe.Později, kdy už náš vztah byl v plných obrátkách,napsal pro mě životní vyznání k prvnímu výročí našeho seznámení. Nic krásnějšího jsem v životě nečetla a číst už nebudu, právě proto, že to bylo Karlovo osobní ,životní vyznání .Byla jsem ráda, jak jsem to vymyslela a že se to i líbilo.Nedělní odpoledne jsme strávili na bazénu.Lehce jsme si zaplavali, hodně popovídali, občas políbili a pohládili a bylo nám moc krásně. Začalo to mezi námi pomalu jiskřit.V podvečer jsme si dali večeri v příjemné hospůdce. Povídali si o práci, životě a tak. Rozebírali jsme i naše předešlé vztahy. Chtěli jsme mít ve své milostné historii jasno.Najednou mně Karel vzal za ruku, podíval

se na mně těma svýma hlubokýma ,modrýma očima a pravil: Už na plese jsi se mi moc líbila. Když jsem hleděl do tvých očí, věděl jsem, že jsou upřimné, že nezradí. Zamiloval jsem se do nich. Ale držel jsem se zpátky, několikrát jsem na tebe myslel, ale neměl jsem odvahu shánět u Pepi mobil a volat ti. Co kdybych náhodou dostal košem já starý kmet. To nemyslíš vážně, vždy bych to vyřešila taktně, abych tě neurazila, nemyslíš? To jistě ano, ale musím ti říci, že jsem se do tebe bláznivě zamiloval a asi bych tvoje „ne“ nesl těžce. Jen nevím, jak to bude u tebe, přeci jen, věkový rozdíl. A taky mně včera neušlo, jak tě intenzivně a hlavně svým způsobem balil Jan. Usmála jsem se, to máš dobrý postřeh. Předběhl tě a pozval mně na rande, ale má smůlu, já mám oči jen pro tebe Karle, pokud jsi si ještě nevšiml a usmála jsem se. Taky ti děkuji, že jsi mně v rámci možností vyzval k tanci vícekrát a tak jsem unikla Janovi. Usmál se a řekl, to víš Jan je Jan..Nevzdává se snadno.

Je mi s tebou Karle dobře a věk neřeším. Nevypadáš na něj, jsi mladý duchem a je mi v tvé přítomnosti moc dobře. Na co jsi včera myslel při té písni? říkám se šibalský úsměvem. Zahleděl se na mně a povídá. Hani, i ty to moc dobře víš, mysleli jsme oba na to samé, ale já to řeknu nahlas, prostě jak se budeme milovat. Ano, máš pravdu, ale chtěla jsem to slyšet od tebe a pohladila jsem ho po tváři a lehce se usmála. Nemohl jsem se té myšlenky ani na vteřinu zbavit. Moc jsem tě chtěl, chtěl jsem tě líbat, hladit a nejen to, ale ne na jednu noc, napořád, do konce života. Vztahy na jednu noc nejsou nic pro mě. Museli jsme zachovat nějaké dekorum. Nyní určitě budeme mít čas si to vynahradiť, souhlasíš? Jak by ne. Máš tak krásné oči, že se do nich musí snad každý chlap zamilovat, tak jako já. Jo, něco o tom vím, už jsem to několikrát slyšela a zarděla jsem se. Ale nemyslím si, že ty se zamiluješ jen do mých očí. To určitě ne. Snad mně po tolika letech a špatných vztazích potkalo štěstí v lásce v podobě tebe. Je mi s tebou krásně, jako bych omládl a svět byl pro mne nějak lepší. Těším se na tebe,

rád si s tebou povídám, třeba i jen přes mobil, prostě tvoje přítomnost mně nabíjí pro další život. Usmál se a v jeho úsměvu bylo něco hořkého za nesplněnými touhami i láskyplného v očekávání věcí příštích. Jeho vyznání od srdce bylo velmi milé, cítila jsem, jak je mi krásně po těle. Zbytek večere jsme se různě drželi za ruce a líbali. Odstartovali jsme novou etapu našeho života.

Když se později Jan dozvěděl, že moje láska je Karel, nevěřil. Byl zvyklý, že holky mu skákaly do postele a já si vyberu jeho strýce o tolik let staršího. Nepochopil, že láska není jen o fyzické kráse člověka, ale o daleko niternějších pocitech, které jsou v životě napořád. Měl mi to i nějaký čas za zlé, ale později pochopil, že já to mám v hlavě utříděné jinak, že mi jde nejen o lásku, ale i o jistotu ve vztahu, o pocit štěstí i když mi nebylo na dlouho dáno, jak se později ukáže. Mnohem déle mi pak vysekl poklonu. Nevěřil v mou lásku ke Karlovi, předpokládal, že budu další zlatokopkou, která se bude snažit využít Karlovy peníze. I když nejvzdělanější a nejchytřejší. Ale něco tak neuvěřitelného, lásku, kterou jsem dávala Karlovi, dítě, které jsme zplodili a jak byl Karel po mém boku velmi šťasten, dokazovalo skutečné mé city k němu. Dokonce přiznal, že i tak by to někdy v životě chtěl. Ale s jeho povahou a přístupem k ženám to bude mít hodně těžké, řekla bych i zcela nemožné.

Okolo desáté hodiny jsme odjeli domů. Karel mně odvezl před dům, nijak nenaléhal, že by chtěl jít se mnou domů. I to se mi docela v tu chvíli líbilo. Ale už tehdy jsem po něm hodně toužila a pokud by chtěl jít se mnou do mého bytu, myslím že bych neodolala. Touha i láska byla silnější. Slíbili jsme si, že si zavoláme. Karel to ovšem nevydržel a již druhý den mně volal, jak se mám, jak se líbila večere a tak. Nabídl mi, pokud bych již neměla svůj program, že v pátek by pro mě dojel a přivezl do

svého domu, kde bychom si něco ugrilovali, popili víno a hlavně, vykoukali se ve vířivce. Souhlasila jsem.

Vyzvednu tě okolo páté, pokud ti to bude vyhovovat. Vyhovovalo, měla jsem po noční a pak do pondělka volno. A jak slíbil, tak se i stalo. Byl přesný. Já měla sbalené dvojdílné plavky, lehké letní šatičky s výstřihem, který přijatelně odhaloval, že mi Bůh nadělil přírodní čtyřky na rozdíl od jiných, které za ně draze platily na prestižních klinikách a nebylo to ono, jak později přiznal Karel. Silikon je silikon, to jsou balony, ale příroda, to je úplně jiná erotika. Cítila jsem se dobře a i jsem se docela těšila na Karlovu přítomnost, na jeho dotyky, něžné polibky. Přijeli jsme před krásnou vilu v moderním stylu, byl to z mého pohledu architektonický skvost. Brána se rozjela a vjeli jsme do garáže, kde stály jen vozy Mercedes, sportovní, SUV a my jsme dorazili limuzínou. Máš rád tuto značku že? Ano, jsem s ní spokojen již řadu let. Pozval mě do vily. Stála jsem tam v němém úžasu. Byla podle mě dobře naprojektovaná, slunná, dole spojená velká jídelna, bar, velká kožená sedačka, kuchyně, schodiště do patra tam ložnice pána domu, šatna, pracovna, pokoj pro hosty.. Máš krásnou ložnici Karle ve stylu Ludvíka. V ní se musí nejenom krásně snít, že mám pravdu? řekla jsem v úsměvem na rtech. No, protože tam spím sám již několik let, tak to není nic moc. Snění je občas krásné, ale realita je docela jiná. Víš, toužím po tom, abychom v té ložnici nejenom krásně snili spolu. Zaskočil mě tímto přáním, ale bylo to milé zjištění, že mezi námi to začíná hodně jiskřit. Pohleděla jsem mu do těch jeho hlubokých očí a řekla ,co není, může být a tajemně jsem se usmála. Karel mě k sobě přivinul a lehce políbil. Proti Karlovu bydlení byl můj bytček jak pokoj pro služku. O dům a domácnost se Karlovi staral starší manželský pár už hodně let. Pani Marie vařila, prala, žehlila, uklízela a manžel Josef dělal údržbu domu a menší zahrady. Bydleli v malém domku za vilou. Pořád jsem se nemohla nabažít té krásy, byla jsem fakt dost překvapená. Líbily se mi různé interiéry, které jsem měla možnost vidět, v naší zemi i v Americe, ale tohle byla nádhera.

Karel mně políbil lehce na rty, vzal kolem ramen a šli jsme ven na zahradu, kde byl altán s grilem a začali jsme grilovat. Tuto činnost ovládal dokonale, jakož i směsi koření s nimiž vykouzli neuvěřitelné chutě. Já jen pokorně asistovala. Moc se v této činnosti nevyznám. Mezi grilováním mi stačil ukázat krásnou, upravenou zahradu plnou bonzaí a zastřešenou stavbu, kde byla mramorová vířivka a z ní nádherný výhled na Prahu. No nádhera, přímo romantika, jak jsem později zjistila při nočních koupelích. Dalo se v ní být i v zimě. Kromě vířivky tu byla i křesílka, lehátka, vinotéka plná vína, kávovar. Zkrátka pohodička se servisem. V klidu jsme se navečeřeli. Pojd' se převléci a půjdeme do vířivky. Šla jsem se do pokoje pro hosty převléknout, byl tam připravený bílý župan a vyrazili jsme do vířivky. Nalili si víno a pak po nějaké době z nás stud opadl, podvodní masáže udělaly své, začali jsme se hladit, líbat, plavky letěly ven a potom se naše těla chvílemi hodně, chvílemi lehce vlnila mezi vodními perličkami. Bylo nám oběma krásně.. Miluji tě Hani, chtěl bych s tebou žít. I já jsem se do tebe zamilovala. Život nám utíká a není na co čekat, řekl Karel a já mohla jen souhlasit. Z vířivky jsme šli zase do altánu něco ochutnat a pak zase zpět.

Už bylo hodně pozdě a já se rozhodla, že bych se měla přesunout domů. Karle, je pozdě, odvez mně prosím domů. Chvíli stál a smutně se na mně díval. Nelíbí se ti u mě? Překvapila jsem ho totiž svojí žádostí o odvoz.. Je tu moc krásně, ale všechno přeci jednou končí. Hani, mně by po tobě bylo moc smutno, zůstaň u mě. Přeji si to jako nic jiného na světě. Moc jsem se na tebe těšil. Chci, abys tu zůstala napořád, pokud budeš chtít. Po mírném váhání jsem souhlasila. Je to nabídka, abychom zkusili spolu žít Karle? Ano, nabízím ti život se mnou, tak to zkusme, Hani. Já jsem byla v duchu ráda za tuto nabídku, kterou jsem tajně očekávala a tak jsem zůstala a nakonec nejen na tento večer. Noc byla krásná, plná vášně a milování, nevěřila jsem, že Karlovi bude už skoro padesát. Druhý den jsem si s Karlem přestěhovala nějaké věci, tašky s

učením, představil mně Marii a Josefovi, jako svou partnerku a začali jsme spolu žít. Opravdu to byl na mně, ale i na Karla rychlý start do nového života, ničeho jsme však nelitovali. Bylo to úžasné.

Marie a Josef byli již postarší, milí, hodní, pracovití. Často jsem trávila čas v kuchyni s Marií, nebo venku, obě se sklenkou vína a povídaly si. Při jejím vaření, kdy jsem jí občas pomáhala, připomínalo mi to časy s maminkou, když měla čas a spolu jsme něco vařily. Rozuměly jsme si. Marie mi řekla, že jsem jediná, na které je vidět, že moje láska ke Karlovi je opravdová. Karel vás má moc rád, miluje vás, žijeme tu spolu dlouhou řádku let a tak si s Karlem i něco důvěrnějšího řekneme. Za tu dobu jsem ho neviděla tak šťastného, tak zamilovaného. Moc mu to přeju, má dobré srdce a když někoho miluje je to opravdové a napořád. Myslím, že pro vás by snesl modré z nebe. Vidím, jak se na vás láskyplně hledí a v tom pohledu je tolik lásky a něhy. Hodně toho prožil a neměl to v životě jednoduché. Nemá ale rád podraz a zradu. To trestá tvrdě, ale to není váš případ.

Marie, říkám, jaká byla jeho manželka? No povím vám to, ale nemluvte nikdy o tom před Karlem. Byla u doktorů, nemohla přijít do jiného stavu, když měla jít na nějaké složitější, bolestivější vyšetření odřekla to s tím, že děti jsou stejně parchanti nevděční, že nikam nepůjde a tak nebudou mít děti. Přeci se svět nezboří a Karel si musí zvyknout. Jemu to však bylo moc líto, jednou mi to i přiznal. Ale nijak na ni nenaléhal. Uzavřel se do sebe, věnoval se firmě, ona zase utrácela jeho peníze a žila si vlastní život. Nakonec ještě mladá umřela. Upřímně, neměla jsem ji ráda, byla povýšená i s Karlem nejednala vždy dobře, jak by si zasloužil. Zkazily ji peníze. Přiznal mi, že ani v té době, když byl s manželkou, nehledal žádnou milenkou i přes to, že zájemkyň bylo dost. Bylo by to pod jeho úroveň. A ty dvě, co tu byly po její smrti to byl děs a obě byly do půl roku odsud pryč. Nechápala jsem to, tahaly z něj peníze, nic jim nebylo dobré. Nějak se to zlomilo, Karel oba

vztahy razantně ukončil a už něchtěl žádnou jinou. Vztah na jednu noc neuznával. Přiznal, že to byl největší omyl v jeho životě a na tuto dobu opravdu nebyl vůbec pyšný. Jednou jsme si velmi důvěrně povídali, říkal že touží po prosté lásce bez podmínek, bez vidiny jeho peněz, o milování o opravdovém vztahu, bohužel. Žádná láska však nepřichází, ale touha v něm zůstala. Potom potkal na plese vás. Jednoho dne mi řekl o vás, ale nevěděl, zda z toho bude vztah. Řekl mi, že ta touha po vás je velká, ale k tomu je i řada otazníků. Mám docela odhad na lidi, vy jste se mi líbila hned, když jsme se poprvé viděly. Josefovi jsem řekla, tahle je určitě ta pravá jen se podívej, Karel může na ni oči nechat, hledí na ni úplně jinak než na ty předchozí zlatokopky. Je vzdělaná, ale úplně v pohodě, příjemná, milá. Kéž by mu to vyšlo. Mám ho jako vlastního syna, my jsme taky děti neměli. A tak s ním prožívám vše dobré i zlé po celou dobu, **co jsme tu. Byla bych ráda, kdyby se i na něj usmálo štěstí, zasloužil by si to. Její slova mně potěšila.**

Naše společné žití bylo moc krásné, zprvu to bylo hlavně o milování a všech něžnostech okolo, asi proto, že to nám oběma již delší dobu chybělo, později jsme chodili do společnosti, do divadla, jezdili na výlety, chodili na procházky, jezdili na kole, chodili se koupat a nebo jsme si jen tak dlouze povídali, bylo to fajn. Hojně jsme po celý čas využívali vířivku. Připomínala nám naše první důvěrné seznámení. Já jsem úspěšně dokončila studium, měla jsem tak víc času, zastupovala jsem přednostu a věnovala jsem se chirurgii. Operování byla moje vášeň a Karel mně hodně podporoval. Byla jsem se podívat i v jeho firmě. Protože neměl děti, vzal do firmy své dva synovce, Jana a Václava, kteří zastávali vysoké funkce a létali pracovními hlavě do poboček v Evropě. Byli mladí, chytrí, Karel je nechal vystudovat s tím, že povedou jednou spolu firmu. Zatím však vše bylo na Karlovi. Při návštěvě firmy se mi Jan opětovně začal nezvykle dvořit i když mu muselo být nad slunce jasné, že já patřím ke

Karlovi. Byl už takový a zkoušel to. Karel to přešel úsměvem a řekl. Jane, přeci víš, že Hanina je jen moje, máš to marný. Vid', láska moje a pohlédl na mně. Ale Jan to už dlouho ví, že jo, Jane? říkám. Karel se pousmál se a políbil mně. Václav se u toho dost bavil, Jan byl na druhé koleji a nemohl se s tím smířit. On, svůdce žen, mně nedostal a nedostane. Bylo to poprvé při jeho dobývání žen, jak později přiznal. Ale život není jen o výhrách.

Žili jsme s Karlem jeden pro druhého, užívali si života, i když jsme měli oba hodně práce. Došlo i na dovolenou, předpokládal, že pojedeme někam do exotiky a já překvapila, že bych jela do Špindlu. Dobře, tak jednou pojedeme do hor a budeme tam tak tři týdny, co ty na to Hani? Byla jsem ráda, že budu v oblíbené destinaci, budeme chodit po horách, večer na vínko a taková večerní procházka Špindlem s nebem plným hvězd nad hlavou a hučícími Labskými vodopády, nebo pořádnou horskou bouřkou v zádech, to byly pro nás oba romantické starty do nastávajících nocí. Dovolená se moc vydařila, byla romantická, prochodili jsme Krkonoše, popili vínka, milovali se nejen každou noc, moc jsem si přála, aby to nikdy neskončilo.... Ne že bychom spolu nenavštívili nějakou exotiku, ale nijak mně to nelákalo a Karel zjistil, že je i dost krásným míst v naší zemi, které musíme navštívit.

Léto bylo v plném proudu a my si ho spolu užívali jak jsme jen mohli. Rodiče nebyli moc rádi že nepřiletím, těšili se, tak jsem musela s pravdou ven, že mám přítele. Poslala jsem jim nějaké společné fotky, nejdřív byli zaražení, že je mezi námi takový věkový rozdíl, ale uznali, že je to můj život a pokud mi to vyhovuje, tak že i oni budou spokojení a pozvali nás na podzim na návštěvu do států. Karel byl rád, že pojedeme spolu za rodičema.

Léto se chýlilo ke konci, večer už bývalo chladno a tak jsme venku seděli pomálu. Hani co kdybychom si udělali ještě prodloužený víken někde v jižních Čechách. Nebyla jsem proti. Karel vybral rodinný penzion na Lipně a já s jeho výběrem

souhlasila. Proč ne, procházky krajem na sklonku léta s vůní
nastávajícího podzimu by mohly být dobrým relaxem. Do
penzionu jsme dorazili ve čtvrtek večer. Hlásili krásné počasí až
do neděle. Navečeřeli jsme se a udělali program výletů na dobu
pobytu. Pak jsme seděli vedle sebe, hleděli do přírody, objímali se
a bylo nám krásně. Druhý den jsme brázdili jachtou po
Lipenském jezeru. Karel měl kapitánské zkoušky, tak jsme na lodi
byli jen my dva. Bylo to krásné. Karel byl ale nějak nesvůj,
myslela jsem, že jsou nějaké problémy ve firmě, často
telefonoval, ale nevyzvídla jsem. Teprve večer mi došlo, že
zajišťoval slavnostní večeri s překvapením. Večer jsme se chystali
na večeri. Oba jsme si pořídili před dovolenou bílé kalhoty, světle
modrá trička a bílé svetry, musím říci, že nám to jako dvojice
slušelo. Mohli bychom se k večeri obléknout do našeho bílého
oblečení? řekl. Sice jsem na něj chvíli hleděla trochu
překvapivě, ale proč ne. No dobrá. Dorazili jsme do jídelny.
Ne, my máme Hani dnes večeri v salonku. Překvapeně jsem na něj
hleděla dnes již podruhé. Byl to salonek pro deset lidí, krásně ho
upravili pro nás dva, uprostřed na přístavném stolku byla obrovská
kytice bílých růží, prostřený stůl pro dva a místo pro tanec. Posad'
se prosím. Přišel majitel penzionu, nabídl nám víno a odešel. Po
chvíli přinesl mé oblíbené Rulandské šedé pozdní sběr. Paráda,
rozlil jej do skleniček a nechal nám tam jídelní lístek. Když
odešel, Karel řekl, prosím Haninko postaň, podal mi ruku,
poodešli jsme směrem ke stolku s kyticí a poklekl přede mně.
Miluji tě z celého srdce, je mi s tebou dobře a chtěl bych si tě vzít,
jeho oči se zaleskly slzami. Otevřel krabičku a tam byl nádherný
zásnubní prstýnek. Nasadil mi ho na prsteníček a podal mi ze stolu
tu nádhernou kytici. Oči jsem měla zalité slzami a ty stékaly po
tvářích až na koberec. Já tě Karle také moc miluji a vezmu si tě,
vzlykala jsem. Budeme žít naplno, abychom si vynahradili ty roky,
co jsme se neznali, pravil Karel. Potom jsme se jen vášnivě
líbali. Ale víš Hani, že do roka a do dne by měla být svatba? Vím
to. Byla bych s tebou i bez svatby, nezříkám se jí však, až
dorazíme domů, tak vše naplánujeme. Rád bych si tě vzal před

Bohem, tedy církevní svatbu. Nech si to projít hlavou. Neměla jsem s tím problém, svatba v chrámu sv. Barbory by i mně lákala. Připili jsme si na zdraví a objednali menu. Povečeřeli jsme a pustili si muziku, naše oblíbené pomalé písničky a asi hodinu jsme jen my dva tancovali. No spíš jsme se pomalu vlnili po parketu, objímali se, líbali, tiskli k sobě tváře a navzájem si dávali najevo, jak moc se milujeme. Nazdali jsme, že naši lásku necháme vyznít v našem pokojíku, kde jsme se milovali ještě dlouho po půlnoci. Zase jsem si potvrdila, že Karel není mladý jen duchem. Bylo to krásné a vroucí....

Víkend skončil a my se vrátili do reality všedního dne. Měla jsem v tu dobu hodně práce, dosti operací, hodně papírování s mojí funkcí, noční služby. Přednosta byl totiž na služební cestě v Číně. Když Karel mohl, přijel při nočních za mnou do nemocnice, přivezl mi večeri a alespoň chvíli byl se mnou, pokud ovšem medicína nevolala na pomoc. Nemohli jsme bez sebe dlouho být. Stýskalo se nám po sobě. Ač věkový rozdíl byl velký, já jsem k němu vzhlížela, měl charisma, nějaké zvláštní ,tajemné kouzlo, které odkrýval jen pro mě a kterému se nedalo odolat a já mu taky nikdy neodolala. Milování s ním bylo jako s mladým klukem jen s tím rozdílem, že byl daleko nežnější, láskyplnější a šeptal mi sladká slova, která se tak ráda poslouchají. Od něho zněly vždy tak neuvěřitelně pravdivě ,což jsem poznala i v našem společném životě.

Blížil se okamžik, kdy mu budu muset říci, že až se vrátí přednosta, mám vyjednanou stáž v Anglii a to na měsíc. Z toho jsem měla obavy. Na jedné straně se mi moc bude po Karlovi stýskat, na druhé straně je to stáž na prestižní klinice a můžu získat hodně poznatků a zkušeností. Taky se připravujeme za našima, tak jsem z toho zcela zmatená, jak se to bude stíhat. Za dva dny se přednosta vrací, dnes mi mailoval a já se mám připravit, že za týden odjíždím. Musím s pravdou ven. Byla jsem

celá nesvá, přišla jsem domů, Karel nebyl ještě doma. Dala jsem sprchu a šla připravit stůl na večeři. Karel přijel asi za hodinu v dobré náladě, kterou mu zajisté mým sdělením zkazím. Navečeřeli jsme se, ale Karel poznal, že se něco děje. Hani, co se stalo?

Poznám na tobě, že je něco špatně. Kájo, přednosta se pozítří vrací a já za týden odlétám na měsíční stáž do Anglie. Seděl proti mně a já viděla, jak se mu chvěje brada a vlhnou oči. Vstala jsem, popošla k němu objala jsem ho a vroucně políbila. Přeci se ti brzy vrátím. Hani, já to tu bez tebe nedám, nejde to nějak odložit? Jsme spolu krátce a víš, že mám problém i když jsi na noční nebo sloužíš celý víkend, že se mi moc stýská a musím za tebou přijet. Je to sice úsměvné, ale byl jsem dlouho sám a nyní mám po čem jsem dlouho toužil a nedovedu si představit odloučení. Moc tě miluji, bojím se o tebe. Kdybychom v práci neměli před dokončením důležitý projekt, odjel bych s tebou. Ale nejde to. A ty to tu beze mne nevydržíš? zeptala jsem se tiše. Neodpověděl, jen se slzami v očích odešel do své pracovny.

Slíbila jsem, že to zkusím nějak s přednostou vyjednat, zda by to nešlo odložit na později. Karel byl rád, že jsem souhlasila a nějak to zkusím zařídit. Přednosta ale rád nebyl. Ze zdravotních důvodů se to dalo však přeložit, i když už potom řízením osudu k žádné stáži nedošlo. Přišla jsem domů a řekla Karlovi, že musím odjet. Najednou jsem uviděla, co s ním udělalo moje sdělení, byl bílejší jako stěna, v očích stesk, smutek a hodně slz. Sebral se a odešel do pracovny. Po celém domě byl nezvyklý klid a napětí. Najednou se jako by vytratila atmosféra lásky, touhy a něhy, neozývalo se Hani, lásko, Kájo, miláčku. Nedalo se to vydržet.

Rozhodla jsem se, že Karla déle nebudu trápit a řeknu pravdu. Jeho síla lásky a touha po mně byla až neuvěřitelná. Ani já jsem nevěřila že z měsíční služební cesty může být tak rozrušený a tak smutný a k tomu v jeho věku, při jeho vzdělání, rozhledu a postavení. Už dopředu jsem věděla, že na žádnou cestu nemohu jet, protože ho tu nemohu a hlavně nechci nechat. Vše oželím, jen když bude v klidu, tak moc ho miluji. Vešla jsem do pracovny, Karel seděl za stolem a hleděl z okna, na počítači probíhaly mé, i

naše společné fotky. Kájo, po chvíli se na mně otočil, oči měl hodně smutné a uplakané. Promiň, nevěděla jsem, že tě to tak sebere, že budeš tolik smutný. Níkam nepojedu, vše jsem to zařídila tak, aby se to dalo odložit. Popošla jsem k němu, pohladila ho po tváři a vášnivě políbila. Jak mně držel v objetí, díval se na mně těma svýma hlubokýma očima, které byly najednou rozzářené a plné lásky, vzal mně do náručí, odnesl do ložnice a tam mi do rána vyznával lásku nejen slovem. I já jsem mu láskyplně dávala najevo, jak jsem s ním ráda, jak ho miluji. Až mnohem později jsem pochopila tuto situaci, neměl ten svůj život jednoduchý, v manželství nebyl šťastný, byl vlastně pořád sám, bez dětí, ona pak umřela a těch pár vztahů jen pro jeho peníze nestálo za nic, až teprve v padesáti potká ženu svého srdce, kterou miluje nade vše, se kterou je mu dobře a pak teprve znovu začíná poznávat sílu opravdového štěstí, lásky a něhy. Myslím, že jsem ho pochopila, bál se, že by se vše mohlo nějak pokazit a on by mohl zůstat zase sám, bez lásky, bez milované ženy, což mu jistě nahánělo hrůzu. To mi i později přiznal.

Dny ubíhaly a my jsme se připravovali na cestu do států k rodičům. Karel měl najednou tak trochu obavy, ale já ho přesvědčila, že rodiče jsou v pohodě a budou si rozumět. Nadešel den odletu. Odletěli jsme jen na čtrnáct dní. Rodiče byli rádi, Karel se jim líbil, hodně spolu diskutovali. Karel mně musel mít pořád u sebe, i před nimi mně bez ostychu hladil, líbal, jako kdyby mu bylo o 35 let méně. Rodiče se usmívali a věděli, že jsme zaláskovaní a že je nám spolu určitě dobře. Také se radovali z toho, že se mi v práci daří a mám zakončenou školu. Oni oba byli v pohodě, což mně zase na nějakou dobu uklidnilo, přeci jen jsme spolu během roku pouze skypovali, což úplně není ono. Neradí jsme se vraceli domů, ale museli jsme. Doma jsme zase zajeli do **starých kolejí a život plynul v pohodě dál...**

Jednoho dne během dopoledně přivezli velkou bouračku, holka v mém věku, stav byl kritický. Pět hodin jsme o ni bojovali s předností ze všech sil, ale boj jsme prohráli. Stála jsem na lékařáku, hleděla z okna, byl krásný podzimní dne a ona už tu nebyla. Udělali jsme co se dalo? kladla jsem si otázku. Jistě že udělali, byli jsme sehraný profesionální tým, bohužel ani dnes není medicína všemocná. Byla to krásná holka a její život ač mladý, byl najednou pryč. Klepala se mi brada, zadržovala jsem slzy, musela jsem ,nebylo by to profesionální, v tu chvíli jsem si uvědomila, že člověk nemá ztrácet ani minutu života, protože právě tu minutu už nikdy nevrátíš. Byla jsem rozhodnutá, že s Karlem budu mít dítě a na nic nebudu čekat. Ani jsem v tu chvíli nepřemýšlela co udělám, když řekne, že dítě nechce. Na toto rozhodnutí mám zatím ještě čas. Pořád jsem totiž byla přesvědčená, že mezi námi je něco tak krásného, že z toho by se malé miminko mělo narodit. Později jsem se pro sebe učinila vnitřní rozhodnutí, že pokud Karel nebude chtít dítě, odejdu. Do ničeho bych ho nenutila. V životě je to většinou tak, že chlap sbalí kartáček na zuby, holení a pár svršků a zmizí, dítě však zůstává a navíc ženě naplňuje její život. Spontánnosti v tomto rozhodnutím jsem do konce svého života nelitovala. Jednoho dne jsme byli na krásné procházce. Zastavila jsem se a povídám. Karle, naše milování je na vrcholu a já bych chtěla mít s tebou miminko. Již několik týdnů se mi i zdávají sny o dítěti. Souhlasil by jsi? Dlouze mě políbil, díval se na mě těma neodolatelnýma očima a řekl. Přemýšlím už delší dobu, jak se tě na to zeptat. Jsem moc rád, že jsi to řekla první, moc toužím mít s tebou miminko. Dítě jsme neměli s manželkou jak víš a já bych byl nevýslovně šťasten završit náš vztah dítětem. Po dětech jsem vždy toužil.

Naše milování byla tak intenzivní, že mi do dvou měsíců začalo být nejen po ránu nevolno, měla jsem s tím i starosti v práci. Proto jsem šla na gyndu, kde mi potvrdili, že jsem gravidní. Přednosta našeho oddělení nebyl sice moc nadšen, mohl se na mě

vždy spoolehnot, můj stav bude omezovat celou moji práci, mé nasazení, ale musel to předpokládat. Vysvětlila jsem mu to při kávě a on pochopil mé rozhodnutí mít s Karlem dítě, po kterém jsme oba toužili a to hlavně s ohledem na Karlův věk. Sloužila jsem jen krátce na ambulanci a později jsem zůstala doma. Ten den, kdy mi sdělili, že jsem gravidní, jsem dorazila domů. Karel měl nějaké jednání ve firmě a chtěl, abychom potom jeli na večeři.

Nepojedeme Kájo pravím, večeři jsem připravila doma. Dobře, přijedu brzy domů, budu se na tebe těšit. Nazdobila jsem stůl a jen čekala, až dorazí. Když přišel domů a viděl prostřený stůl, kouknul na mě a já povídám: chtěl jsi do restaurace, tak jsem ti tu restauraci připravila doma a taky tvoje oblíbené jídlo. Paráda, se ti povedlo. Musím ti ale ještě před večeří něco říci. Už se mi Kájo vyplnil druhý sen, mám nejen milujícího přítele, ale navíc s ním čekám za necelých 7 měsíců miminko. Jsem nevýslovně šťastná, protože i mně se sny splnily. Stál jako vytesaný z kamene, hleděl na mě a já nevěděla v tu chvíli co bude dál. Je ti něco Karle a hledím do jeho hlubokých očí. Ale vůbec ne, jen se držím, abych nebrečel jako malej kluk. Vášnivě mně líbal, hladil mi břicho byl nesmírně šťastný. Teď už víš, proč jsem nechtěla jít do restaurace. Toto je velmi intimní zpráva a tu jsem ti chtěla říci v klidu našeho domova, abychom si ji mohli jen my dva v klidu užít. Moje celé těhotenství uteklo jako voda.

Karel mi velmi často, dalo by se říci denně, hladíval a líbal láskyplně břicho a říkal, jak se těší na miminko. Naše miminko, jako by tu lásku už vycítilo a v břichu se mi vždy tak krásně vlnilo. Byla, i přes jeho věk, na něm vidět nesmírná touha po dítěti, bylo to až neuvěřitelné. Milovala jsem ho za to. Na tyto krásné okamžiky nikdy nezapomenu. Při tomto blahém počínání čas utekl a přiblížil se poslední měsíc. Vše bylo nachystané, ve vile se dobudoval pokojík pro miminko a těšili jsme se na jeho příchod. Porod kupodivu byl tak rychlý, že se až doktoři divili, že při prvním dítěti to trvalo jen necelé dvě hodiny. Protože jsme si

nenechali říci pohlaví, byli jsme u porodu překvapeni.. Pani doktorko, máte kluka. Jak se bude jmenovat? Kája po tatínkovi řekla jsem radostně. Karel sice u porodu nebyl, bytostně nesnášel krev a vše ,co mělo dočinění s doktorama a já ho nenutila. Byl však na chodbě, po porodu mi Káju dali na prsa, abychom se chvílku poprvé spolu na tomto světě potěšili. Karla vzali na sál, hleděl na nás ,trásl se, neboť ještě všade byla krev, tekly mu slzy, které nestačil utírat. Káju mu též podali, aby si ho pochoval. Hleděli s Kájou na sebe a byl to pohled jak já říkám pro bohy. Tyto okamžiky duchapřítomně vyfotil zástupce primaře můj kamarád Tomáš, který mně i rodil. Byly to úžasné snímky.Oba jsme byli nesmírně šťastni. Dočkal jsem se, nikdy bych se nenadál, že mi takový malý uzlíček obrátí v mých letech život naruby, že ze mě udělá nejšťastnějšího tátu na světě. Mně převáželi na pokoj zcela vyčerpanou, Karel mně pohladil, políbil a řekl: Jsi moje životní láska, děkuji ti moc za Káju a jsem rád, že jste oba v pořádku.Ještě se k večeru zastavím. Dorazil asi o půl šesté s obrovskou kyticí a krabičkou od klenotníka. Miluji tě a tento šperk ti daruji jako poděkování za Káju. Díky, zašeptala jsem.Otevřela jsem krabičku a ruce se mi zachvěly, krásný náhrdelník z růžových perel.Oči jsem měla plné slz.Skvost a zajisté i neskutečně drahý. Bude se vyjímat v tvém dekoltu řekl Karel a z jeho očí bylo patrné jak neuvěřitelně mně miluje, jak po mně touží. Chvilku mně hladil a líbal, já jsem však byla velmi unavená a vyčerpaná porodem, že jsme se museli rozloučit. Karel byl smutný, ale pochopil. Ještě v noci mi poslal jednu neuvěřitelně krásnou , velmi intimní SMS, kterou mám v mobilu dodnes.

Jako mávnutím proutku se změnil náš život. Za tři dny nás s Kájou pustili domů a začaly zase jiné radosti a starosti. Karel se svými spolupracovníky a jejich manželkami oslavil Káju, a jak říkal Pepa, bylo to ve velkém stylu. Protože ho máme všichni rádi, říkal Pepa,byli jsme i my s ním šťastni, že dospěl k tomu prostému lidskému štěstí, ke zrození dítěte, kdy mu do zaběhlého života

vstoupí nejen radosti, ale i starosti při jeho výchově. Oni už to měli téměř všichni za sebou, jejich děti byly už dospělé. Když bylo Kájovi tři neděle, vypravila jsem se s ním do firmy, aby se i ženské z firmy potěšily s naším zlatíčkem. Karel nás očekával. Káju jsem nakojila a potom recepční sezvala dívčí osazenstvo. Kája ,ač se pořádně napapal, nějak se mu nechtělo spinkat a tak svýma neodolatelnýma očima po tátovi pokukoval po všech ženských. Všechny z něj byly unešené, bylo to příjemné odpolední setkání. Na Karlovi bylo vidět jak je nesmírně šťastný, že má krásné dítě a že se naplnila i když tak pozdě jeho touha po dítěti. Kája dostal velikou krabici, kde byly oblečky a hračky a já dostala krásnou kytici. Kája rostl jako z vody, přijeli se podívat i naši i když jen tak na chvíli, Káju si ale užili. Karel každou volnou chvíli věnoval Kájovi, hráli si, dováděli a já je s obdivem pozorovala a fotila. Na Karlovi bylo vidět, jak moc mu dítě chybělo a jak si to nyní i v jeho pokročilém věku užívá. Až mi to vřánělo slzy do očí. Byli jsme všichni velmi šťastni. Dohodli jsme se, že naplánujeme rodinnou svatbu.

Čas utíkal a datum svatby bylo na dohled. Svatba bude pouze rodinná. Naši přijedou jen na 4 dny a musí zpět. Svědkem mi bude dlouholetý kamarád Pepa, Karlovi půjde za svědka jeho starší synovec Jan. Přijde ještě Pepova manželka a druhý synovec s manželkou a Karlova sestra. Svatba bude v chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře. Mám tam známého arciděkana a tak jsem si s ním svatbu vyjednala. Karel až do té doby neměl tušení, jaké budu mít šaty. Myslela jsem si, že v mém věku by nebyly vhodné nějaké princeznovské šaty a tak jsem nechala ušít krásné bílé kalhoty a přes ně krátké bílé krajkové šaty , opět s neodolatelným výstřihem a do ruky růžové růžičky svázané do malé kytičky. Ve svatební den stál Karel v luxusním tmavě modrém obleku spolu s ostatními v hale a já scházela s malým Kájou ,který pamalu cupital po schodišti. Kája byl celý v bílém dětském oblečku, jen s drobnými

modrými doplňky. Byli jsme úžasní – máma a malý synek. Karel mi popořel naproti, miluji tě, neuvěřitelně vám to oběma sluší, jsi krásná, políbil mně. Po tom vyndal z kapsy dvě malé krabičky, ve jedné byly naušnice z růžových perel a v druhé otevírací přívěsek ve tvaru srdce. Vzadu měl vyryt datum svatby a naše monogramy. Hani, daruji ti tyto šperky, aby ti dnešní významný den připomínaly navždy. Je to moc krásné Kájo, děkuji a vroucně jsem ho políbila. Jen mi ty naušnice připni do uší, abych je měla na svatbě spolu s dárkem za Káju. Sluší ti to moc, pravil Karel, vzal do náručí Káju a odjeli jsme na obřad. Za tichých tónů varhan hrajících Ave Maria jsem kráčela po vínovém koberci směrem k oltáři spolu s malým Kájou. Držela jsem jeho malou ručičku a on vedle mě cupital svými drobnými krůčky. Karel stál před oltářem a i na tu dálku jsem viděla jak si utírá slzy, i mně se začaly slzy drát do očí. Neslzei jsme jenom my, ale hodně lidí z firmy a mých známých, kteří se přili podívat. U oltáře vzal můj otec Káju do náručí. S Karlem jsme si slíbili před Bohem věrnost a společný život v dobrém i zlém do konce života. Ač jsme oba byli v tu chvíli velmi šťastni, nikdo z nás netušil, jak se tento slib za nějaký čas vyplní. Ještě dnes mně z toho mrazí. Po obřadu nás čekal zástup gratulantů, z něhož byla určitě polovina těch, kterým nejen naše štěstí, ale i krásná atmosféra chrámu vehnaly slzy do očí. Ještě na závěr pár krásných snímků a nějaké video, které zdokumentovaly tu nádhernou atmosféru církevního sňatku a našeho štěstí. Až za dlouho, kdy už Karel nebyl mezi námi a mně bylo hodně smutno, jsem si toto video často pouštěla a nasávala jsem z něj tu neuvěřitelnou atmosféru naší svatby a našeho štěstí. Alespoň na chvíli mně to nějak uklidnilo, zdávalo se mi, že Karel je někde vedle mě, hladí mně a šeptá hezká slova. Bohužel...

Při obědě se všichni shodli na tom, že naše svatba v kostele byla jako z romantického filmu umocněná neuvěřitelnou atmosférou chrámu sv. Barbory. Nelitovala jsem, že se svatba konala právě zde. Po obědě se šli hosté projít po Kutné Hoře, já s Karlem jsme

hlídali Káju, který po obědě spal pod tíhou událostí čtyři hodiny. Užívali jsme si v klidu posvatební pohodu. Večer jsme o to déle poseděli s ostatními, dokonce přišel i arciděkan a bylo to milé a příjemné posezení. Při tomto posezení mi Jan vysekl poklonu před rodinou.. Milí novomanželé řekl, o Hance jsem myslel, že je další zlatokopkou, ale moc jsem se zmýlil a je mi to líto. Tímto se ti milá Hani moc omlouvám. Takový krásný vztah jaký máš s Karlem bych si přál i já ve svém životě. Je to něco úžasného. Byla jsem na měkko. Něco ti povím Jane, můžeš ho mít, ale musíš radikálně změnit postoj vůči obyčejnému lidskému štěstí a lásce bez podmínek. Můžu říci ,že s Karlem po sobě toužíme s každým ranním úsvitem a s každou první hvězdičkou. Nevynecháme žádnou minutu, kdy se naše ruce jen tak dotknou, naše rty políbí náruživěji či jen letmo a nevynecháme žádnou noc či ráno, kdy se nesmírnou láskou a touhou naše těla spojí a prožíváme neuvěřitelné štěstí. Je to prosté, ale o to víc vroucí a krásné. Karlovy se leskly oči a já věděla, že je to pro něj další z mých vroucích vyznání, které míval tak rád.Karle moc ti tohle štěstí přeji a jak tak koukám, i tobě toto krásné vyznání vehnalo slzy do očí,řekl Jan. Karel nestačil potlačit slzy a já mu je moc ráda utírala a při tom ho líbala na tváře. Nyní jsem si uvědomil, jak život může být krásný, jen najít tu pravou, smutně konstatoval Jan. Našeho Káju při posezení hlídali a užívali si naši. Druhý den jsme se vrátili zpět do našich domovů.

Život plynul dál, rodiče odjeli a zase jsme si jen skypovali, firmě se dařilo a Karel pomalu začal předávat vedení synovcům, zůstával častěji s námi, jako kdyby tušil, že si tu pohodu musíme užít, protože náhle udeří strašný osud. Do práce jsem nechodila, až budou Kájovi tři roky. Karlovi se blížila padesátka a chystala se velká oslava. Slavnost byla zase v penzionu Romantika, kde se sešlo mnoho hostů včetně těch zahraničních. Karel byl na oslavě již od začátku, musel na vše dohlížet, stejně vše klapalo jako hodinky, protože všichni na to byli z firmy za ta leta zvyklí. Já

přijela až později. Byla jsem ráda, protože Karel nevěděl jaké budu mít šaty. Vstoupila jsem do sálu a ten téměř ztichl. Stála jsem na začátku sálu a čekala, až ke mně Karel dojde. Viděla jsem, jak je v němém úžasu. Políbil mně a špitnul, jsi moje princezna , která je hodna pomilování, bohužel to musí počkat až do noci. Jak to jen vydržím? Nic jiného ti nezbyde řekla jsem a šibalsky se pousmála a políbila ho na rty. Karel mně něžně objal a políbil na ústa. V našich očích byla vidět síla lásky, kterou jsme se obdarovávali každý den. Měla jsem starorůžové šaty, krajkový vršek a šifonový spodní díl. Do výstřihu růžové perly od Karla a též růžové perly jako naušnice. Sama jsem s oblečením byla nesmírně spokojená, chtěla jsem být pro Karla ta nejkrásnější. No, jako každá ženská ...Myslím, že bych byla, i kdybych přišla v teplácích. Sama pro sebe jsem se usmála nad touto myšlenkou. Stoly se prohýbaly pod tíhou samých dobrot a pití. Rovněž i pod přemírou darů. Všichni se bavili, hodovali a tančili. I já s Karlem jsme si tu slávu užívali. Tancovali jsme spolu skoro celý večer, Karel mě při tanci hladil i líbal, musel být moc šťastný, protože tím i porušil své zásady bontonu pro tento večer. Byl velmi oblíben mezi spolupracovníky, ti ho měli rádi, přestože byl chytrý, nikdy se nepovyšoval nad ostatní, se všemi jednal jako s rovnými, když mohl, tak jim pomohl, byl přátelský, sportoval s nimi i občas spolu chodili i na pivo. A to se odrazilo i v atmosféře oslavy. Pepa při veřejné gratulaci za všechny přítomné přiznal, že Karel omládl tak, že mu připomíná léta na vejšce když ještě chodili spolu za holkama. To vzbudilo bouřlivý smích. Máš Hani na něj velký a dobrý vliv. Zarděla jsem se. Nemáme ani já ani Karel rádi milostná vyznání na veřejnosti, ale udělali jsme výjimku, protože u této příležitosti jsme si to oba zasloužili. Tichým hlasem jsem pronesla: Karle, z celého srdce tě miluji , jsi má láska na celý život. Máme spolu Káju a co víc si přát, jen to, aby nám to dlouho vydrželo. Děkuji ti za to, že jsi můj život změnil v krásnou pohádku. Na Karlovi bylo znát, jak ho moje veřejné milostné vyznání velmi potěšilo. Přistoupil ke mně blíž a pravil: Dostal jsem dva nejkrásnější dárky, co člověk může dostat – tebe

Haninko a malého Káju. Pro mně jsi vším a hlavně láskou na celý život, nečekal jsem, že mně někdy v životě potká ještě něco tak úžasného jako ty, tvoje láska, malý Kája mi změnil v mých padesáti život a já jsem nejšťastnější chlap a táta na světě. Láskyplně mně objal, dlouze a vroucně políbil za potlesku všech přítomných. V tom Pepa vyhlásil sólo pro nás. Hráli několik jeho oblíbených písní, většinou pomalých a my jsme lehce tančili po parketu, hleděli si do očí, či k sobě tiskly tváře, občas se i letmo políbili, ale v mysli jsme byli úplně někde jinde, tam, kde nám je spolu krásně. Ostatní nám v duchu záviděli, jak později přiznal Pepa, protože na nás bylo vidět, jak vzájemná láska změnila naše životy, jak se milujeme, jak je nám krásně.

Oslava se velmi vydařila, skončila nad ránem. Po oslavě, když jsme odpočívali v klidu domova a probírali celý její průběh se mně Karel zeptal: Haninko, neuvěřitelně ti svědčí mateřství, jsi ještě půvabnější a k pomilování, neuděláme si ještě jedno miminko, nepřemýšlela jsi o tom? Přemýšlela Karle, několikrát, ne jedno, ale chtěla bych s tebou ještě dvě. Tobě ty děti moc svědčí, to, co jsi neměl a toužil si po tom, tě nyní naplňuje a já se ráda dívám, jakou lásku a pozornost věnuješ Kájovi, tak proč ne i dalším našim dětem. A já bych ráda měla s tebou velkou rodinu. Hleděl na mně těma svýma modrýma očima a po tvářích mu tekly slzy. Slzy štěstí. Karla jsem obdarovala poukazem na pobyt do Českého ráje pro nás tři. Nechala jsem mu vyrobit dle mého návrhu krásný, zlatý přívěsek, ze kterého byl velmi nadšen. Užili jsme si společný výlet. Kája byl úžasný, nezlobil, Karel fotil, dováděli jsme s Kájou, procestovali jsme spoustu zajímavostí, nebyli jsme vůbec unavení a večer, když už Kája byl v říši andělíčků, oddávali jsme se zase my naší lásce. Prostě rodinná idylka.

Život plynul v pohodě. Byla jsem na kontrole na gyndě, abych se

ujistila, že jsem v pořádku a můžeme si udělat další miminko. Ale, nebylo to tak jednoduché. Kamarád Tomáš mi řekl, že není nyní zrovna vhodný čas, že je nutné ještě něco doléčit. Přišla jsem domů a Karlovi jsem vše řekla. Měl o mně strach. Vysvětlila jsem mu, že to není nic dramatického, ale zaléčit se to musí. Od kontroly ke kontrole se mi výsledky zlepšovaly a já byla spokojená a s Karlem jsme se těšily, až to bude zcela v pořádku a budeme pracovat na miminku. Člověk ale nemá od života chtít víc **než mu dává a hlavně, nemá křížit cestu osudu.**

Za nějaký čas začalo být Karlovi zle a tak jsem ho nechala hospitalizovat u nás na kardiologii. Nějak se přednostovi nelíbily jeho výsledky, zavolal si mně a to už jsem tušila, že je něco špatně. Nechal ho převézt do IKEMU, kde zákeřnou a neléčitelnou nemoc potvrdili. Prognosa špatná, jak dlouho to bude trvat nikt nedokázal říci. To víte, doktor doktoru nemůže lhát, tady se sděluje jen pravda a nic než pravda ,ať je jakákoliv. Karlovi řekli na moji žádost, že má oslabený srdeční sval a že se musí šetřit. Za tři týdny ho pustili do domácího ošetřování s kupou léků. Výsledky jsem poslala rodičům, aby prověřili možnosti ve státech. Mami, tati, psala jsem, vše tu prodám, budeme bydlet v mém bytečku, ale budeme tři. Jen aby Karlovi pomohli. Ale to, co stanovili jako léčbu v IKEMU by udělali i ve státech napsala maminka. Ztratila jsem poslední naději. Jen víra v něco tam nahoře mi zbyla, ale bohužel, zázraky se nedějí. Snažila jsem se nedat na sobě nic znát a všechno dělat jako před tím. Byli jsme šťastni i když Karel byl často unavený. Ale udělali jsme si režim, který mu bude vyhovovat. Pomáhala vířivka a malé procházky a pak klidový režim doma, nebo venku na zahradě, kde jsme si povídali o všem možném. Chodili jsme s Kájou na procházky, hráli si s ním na zahradě, ve vířivce jsme vzpomínali na první naše milování a užívali si života dokud je nám to dáno. Alespoň jednou v týdně jsem odjížděla k Pepovi a Pavle, kterým do konce života budu vděčit za to, že mi poskytovali azyl a útěchu, kde jsem se

mohla vyplakat, protože ten osud jsem sama nemohla unést. Z tak krásného života plného lásky, milování se stalo takové peklo na zemi. Bylo to hrozné, vědět a čekat až nejmilejší a nejdražší člověk v životě zemře a já ač doktor mu nemohu pomoci. Mnohdy jsem se ještě na ně vymluvila, jim jsem zavolala, aby to věděli a někam do postranní ulice jsem zaparkovala auto a tam plakala a plakala. Ptala jsem se proč, proč já a proč Kája budeme už brzy sami na světě. Odpověď jsem však nedostávala. Výrazně jsem zhubla, Karel kvitoval, že mi to moc sluší, netušil ve skutečnosti co za tím vězí, raději ale bych měla sto kilo jen kdyby bylo vše OK.

Moje výsledky se bohužel díky stresu neuvěřitelně zhoršily, nemohla jsem to Karlovi ani říci. Nechávala jsem ho v nevědomosti. Říkala jsem mu, že se lepším, a až budeme oba v pohodě, bude čas na miminko. Věděla jsem však dobře, že tento čas už nikdy nenastane. A o to víc jsem střežila malého Káju. Ač doktor, tak jsem se ani já nevzdávala naděje a víry, že se možná stane zázrak. Bohužel nestal. Jednoho dne, kdy bylo špatné počasí ,se dosti Karlovi přitížilo. Odvezla ho rychlá do IKEMU, volal mě přednosta, abych okamžitě přijela. Nechala jsem Káju Marii a pádila jsem jako o závod.

Je to moc špatné pani kolegyně řekl mi přednosta, je to otázka pár hodin. V tu chvíli jsem nemohla ani dýchat, neboť ani já ,doktor, jsem nemohla uvěřit, že čas se naplnil. Zůstaňte tu a užijte si spolu poslední chvíle. Až jsem to trochu vydýchala ,volala jsem Marii, aby se postarala o Káju, že v nemocnici zůstanu. Marie byla svědomitá a já nemusela mít obavy. Vešla jsem do pokoje, Karel ležel a díval se do stropu. Jak za tu chvilku zestárnul, pomyslela jsem si. Ač jsem na trpící pacienty byla zvyklá, u něj jsem to nějak nemohla ustát. Lásko moje, jak ti je, zašeptala jsem. Už mi bylo líp, snažil se zavtipkovat, jsem ale hodně unavený. Tak spi, já tu zůstanu s tebou. Víím, že asi není vše v pořádku, ale ty jistě víš co a jak. Neboj, bude zase dobře jen venku je blbý tlak a

tak ti je špatně, to víš srdce. Tušil jistě, že tomu tak není, ale neprotestoval. Než usnu chtěl jsem ti říci, že těch pár let co jsme spolu, stálo za to. Nic lepšího jsem v životě nezažil a už nezažiju, ale tak nemluv, bude líp. Mám tě moc rád, miluji tě, miluji Káju, jsem šťastný, že se nám z naší velké lásky narodil. Vychovej ho jako správného chlapa. Je mi líto, že při výchově svého jediného syna nebudu, ale to je život. Jsem rád, že jsem se ho alespoň dožil. Škoda, již si neuděláme další děti, jak jsme si přáli. Všechno mi osud překazil a vzal. Proč jsme se nepoznali již mnohem dřív. Cítila jsem ,jak mi bije srdce a třese se mi brada. Nemohu brečet. Musím to ustát. Ty nezůstávej Hanino sama, najdi si někoho kdo tě bude milovat jako já a prožij s ním krásný život, a s ním budeš mít jistě další děti. Jen dbej, aby měl Káju rád. Karle, jsi jediný, kterého miluji z celého srdce a budu tě milovat do konce svého života. V mém srdci není místo pro někoho dalšího, život s tebou byla opravdu pohádka ,za kterou ti do své smrti budu neskonale vděčná a to už mi kanuly po tvářích slzy jako hrachy. S nikým dalším dítě nebudu mít a Káju budu střežit jako oko v hlavě. Jsi nádherná, milá, hodná, jsi láska mého života a tak to zůstane napořád šeptal mi do ouška. Pořád jsem mu hleděla do těch jeho krásných ,hlubokých očí, všude, ale opravdu všude jsem ho hladila a jeho obličej prozrazoval, že je mu to velmi příjemné i v té jeho poslední hodině. Byl evidentně rád, že jsem s ním. Držel mně za ruku, která se mu trochu třásla a střídavě ji lehce tisknul. Druhou rukou mi hladil tvář a zároveň utíral slzy, občas přešel i po mém hrudníku. Měl při tom v očích tu nesmírnou touhu, kterou jsem velmi dobře znala, se se mnou milovat. Bohužel to už nebylo možné. Já jsem se snažila neplakat, moc to ale nešlo, hladila jsem jeho tvář a líbala jsem ho. Šeptala jsem mu láskyplná slova, která jsem v nejintimnějších chvílích šeptávala. Jeho oči se vždy trochu rozzářily. Určitě poslední hodiny svého života byl šťastný a věděl, jak nesmírně ho miluji a že tomu bude napořád. I pro mě, jako doktora, byla tato tenká linie mezi životem a smrtí , po které jsem právě s Karlem procházela, neuvěřitelně duševně traumatizující. U notáře Iva máš uloženou poslední vůli , mluvil ke mně již velmi

tiše ,protože mluvení ho velmi unavovalo.Všechn majetek je tvůj a Káji, jste oba velmi dobře zabezpečení do konce života. To už jsem nevydržela .Karle, ty mně ale neopouštíš napořád, jen na chvílku tu budeš muset být a pak se zase sejdeme všich tři doma. Budu se těšit a věřím, že i ty, jak si budeme spolu zase povídat, milovat se a užívat si života. Ale Haninko, andílku, tak mi říkal jen při těch nejintimnějších chvílích, ty víš stejně jako já, že to je jinak že navždy ztratím, co jsem nejvíc na světě miloval tebe i Káju, protože můj čas se naplnil.

Haninko, jen tě moc prosím, přivez mi ještě Káju. Rád bych vás tu měl oba. Dobrá, jedu hned. Zase jsem jela jako blázen, nemocnice nebyla daleko od našeho domova, cestou jsem volala, aby mi ho Marie připravila. Před vilou jsem Káju naložila a pádila zpět. Vešla jsem první do pokoje, Karlovi se rozzářily oči, ale už dost špatně dýchal, Kájo zašeptal, ten natáhl svoje ručičky, volal táta, táta a běžel k tatínkovi. Karel ho k sobě přivinul, pohladil po tváři a políbil na čelo. Já mu vzala jeho ruku, pohladila jsem s ní moji tvář a přiložila ji na moje srdce, kde jsem ji lehce přidržovala a dlouze jsem ho políbila na rty. Byl to polibek poslední. Oči, ty modré ,hluboké oči, které jsem tolik milovala a do kterých jsem tak ráda hleděla, zůstaly nehybně na mně hledět, na svých ústech jsem ještě cítila vlhlost jeho rtů, jeho duše už ale opouštěla tělo někam do daleka, kde se všichni jednou sejdeme.....

Ještě malou chvílku jsem u lůžka s Kájou postála a v duchu děkovala Karlovi za těch několik krásných let a naposledy jsem řekla nahlas, milovala jsem tě a pokud budu žít, tak tě milovat nepřestanu. Kájo volal táta, táta a mně to neskutečně rvalo srdce. Byla jsem v tu chvíli ráda, že neodešel sám, že ty, které nade vše miloval, byli na jeho poslední cestě s ním. Ač jsem ateista, pomodlila jsem se. Uvědomila jsem si, co jsem v tu chvíli nenávratně ztratila...

Ani nevím, jak jsme se dostali domů, téměř jsem přes potoky slz neviděla na cestu. Najednou jsem stála doma v hale, kde už na mě čekali Marie a Josef. V potoku slz, s Kájou v náručí jsem šeptala: Kája mi umřel a naše malé děťátko bude vyrůstat bez tatínka. Všichni jsme byli zdrceni. Marie usedavě plakala, jako kdyby jí umřel vlastní syn, no vlastně pro Karla byla druhou mámou. Ona s Josefem při mně stáli v této těžké chvíli. Vzala jsem mobil a volala Pepovi. Pepo, říkám za vzlykotu, Kája mě opustil navždy. Na konci telefonu bylo neuvěřitelné ticho. Nikdo nečekal, že to bude tak rychlé. Oni dva si byli velmi blízcí už od studií na vysoké škole, byli jako dva bratři. A tak jak říkal Pepa, ztratil jsem nejen nejlepšího přítele v životě, ale i kus sebe. Jan s Václavem ihned po telefonátu přijeli a snažili se zmírnit můj žal. Byla jsem zcela mimo realitu. Nebyli na tom ani oni moc dobře. Karel jim nahrazoval tátu, který jim zemřel, když byli malí.

Nevím, co se dělo na pohřbu, který byl v kostele a celebrou ho můj známý arciděkan. Rozloučení se zúčastnily davy lidí. Přijeli i obchodní partneři z celé Evropy, byli též zdrceni, měli Karla moc rádi pro jeho přímou, spolehlivou, vstřícnou. Říkali, že takový chlap se rodí jednou za sto let. Naposledy jsem se musela rozloučit s Karlem. Byla to pro mě nejhorší chvíle v mém životě. Přistoupila jsem s tatínkem k rakvi, která byla ozdobena kyticemi od Káji a ode mne, položila ruku na její víko a jen jsem tiše v potocích slz šeptala: Karle, proč jsi mě a Káju tu nechal, vždyť jsme se tolik milovali? Milovala jsem tě a tak to zůstane do konce mých dní. Za náš pohádkový život ti moc děkuji, nikdy nezapomenu. Na víc jsem už neměla sil. V těchto slovech bylo tolik lásky, ale zároveň tolik lítosti, bolesti, smutku a beznaděje, že to snad ani nemůžu unést. Můj tatínek stál vedle mě u rakve, držel mě za ramena a tak mi byl v této těžké chvíli alespoň na chvíli duševní i fyzickou oporou. Za tklivých tónů hudby Světla ramp vynášeli nejbližší

rakev prostředkem kostela k autu, mi hlavou proběhl celý život s Karlem. Tiše jsem nařikala, aby mně a Káju tu nenechával, aby nás neopouštěl. Auto s rakví pomalu odjíždělo vdál, na Karlovu poslední cestu a já jen marně volala: Kájo, lásko moje, ale nikdo mi už neodpovídal. Ihned po obřadu, bez kondolencí, které bych neunesla, jsem odjela do vily k těm, kteří byli mými blízkými a se kterými tu tíži života ponesu dál, ke Kájovi, Marii a Josefovi, k Janovi a Václavovi kteří tu se mnou zůstanou a našim, kteří musí bohužel brzy zpět. Naši odletěli druhý den po pohřbu a pro mě začala další etapa života bez Karla. Maminka slíbila, že brzy přiletí napořád a tatínek o trochu později. Nastěhují se do mého bytu. Jak maminka slíbila, tak se i stalo.

Když došlo na uložení urny do hrobu Karlových rodičů, sama s Kájou jsem ji uložila, postála jsem chvíli a zdálo se mi, že slyším z dále Karlův hlas – miluji tě lásko moje i Káju, nezapomeňte. Usedavě jsem plakala, i Kája začal pobrekávat když viděl plačící maminku, ale nic nepomáhalo, život s Karlem mi proletěl myslí a vrátil zpět do tvrdé reality. Nikdy jsem nemusela počítat peníze, Karel nás dostatečně zabezpečil na celý život, ale to nejdůležitější, nebyl tu s námi, raději bych se všeho vzdala, jen aby tu byl s námi, pohladil mně i Káju a každý den nás líbal, mně miloval, měl pro nás vlídné, moudré i milující slovo. Jak prosté, ale když to schází, jako kdyby život ztratil smysl. Byla v mém životě s Karlem řada okamžiků, které jsem si nesla v srdci do konce svého života a které při vzpomínce na ně, mně držely nad vodou.

Nebylo to jednoduché, ale žít musím, hlavně pro naše společné dítě. Karlovi přátelé i Jan s Václavem mi hodně pomáhali, nikdo z nich však nedokázal dlouho utišit můj stesk po Karlovi, vlastně po celý můj život mně stesk po Karlovi neopustil. Maminka se vrátila za dva měsíce, tatínek za půl roku. Zabydleli se v mém bytě,

maminka téměř celý den byla s námi ve vile, mnohdy zde i spala. Když se vrátil tatínek, začali mi hlídat oba Káju a já šla do práce. Jen tak jsem se mohla trochu dostat ze smutku a stesku po Karlovi. Již jsem se nevdala, ani jsem nikoho nehledala, ač nabídek bylo dost, ale mně se zdálo, že všem jde jen o moje peníze a majetek. A tak jsem celý život žila jen vzpomínkami na Karla. Nikdy jsem toho nelitovala. Karel byl vyjímečný a každého jsem s ním srovnávala, ale nikdo Karla nemohl nahradit.

Káju jsem vychovala spolu s našimi dobře, vystudoval, měl geny po tátovi, studoval i ve státech, kde nějakou dobu i bydlel a mně se po něm moc stýskalo, ale nedalo se nic dělat. Měli jsme spolu velmi dobrý vztah po celý život. Po studiích převzal firmu, kterou i nadále vedl spolu s Janem a Václavem v duchu svého otce a dařilo se mu. On mi stále Karla připomínal, byl mu neuvěřitelně podobný i povahově, měl jeho postavu, což mi potvrdili i moji blízcí. Alespoň jsem si tak mohla v duchu představit, jak Karel asi vypadal v jeho věku. V Kájovi žil Karel pro mě dál. Někdy jsem přemýšlela, jaké by byly další děti, které jsme s Karlem plánovali, zda by to byli chlapci, děvčata či páreček. Do konce mého života mi bylo líto, že Kája nepoznal svého otce laskavého, chápavého, milujícího člověka, který byl velmi chytrý, nepovyšoval se nad ostatní a který i když jen na krátko, mně a Kájovi ze života vytvořil pohádku. V nemocnici jsem se stala přednostkou, ale i docentkou a v práci jsem našla smysl života. Když jsem někdy při nočních přemítáních a vzpomínáních na Karla, jak za mnou z počátku vztahu chodil, vím, že by byl na mně jistě pyšný, čeho jsem dosáhla. Moc mi chybělo i naše vzájemné povídání o věcech běžného života, kdy jsme se drželi za ruce či se objímali a povídali si třeba celé odpoledne, či celý večer se sklenkou vína. Byl by i velmi pyšný na svého jediného syna. Škoda, že život umí být tak krutý...

Nebýt však mých rodičů i Marie a Josefa, nevím, jak bych se z toho všeho trápení dostala. Často jsem jim děkovala za jejich podporu a pomoc. Na hřbitov jsem chodila s Kájou zřídka, spíš jsem často vzpomínala doma u mnoha fotek. Celý život jsem na krku nosila srdíčko s fotkou Karla a Káji a tak nějak byli pořád se mnou...

S Karlem jsem prožila velmi málo šťastných let, které mi připomínaly spíš pohádku než reálný život. Ze vzpomínek na naši společnou pohádku jsem pak žila po celý svůj život. Jen jsem si vždy říkala, když jsem na tu naši pohádku vzpomínala, že život má dvě tváře a je právě na osudu každého z nás, jakou tvář nám nastaví a v tom je ten život tak jedinečný a vyjimečný....